

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1386/2021
22.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К 17/2020 од 08.04.2021. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 73/21 од 07.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К 17/2020 од 08.04.2021. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 73/21 од 07.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К 17/2020 од 08.04.2021. године, у првом ставу окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од двадесет хиљада динара.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и да приватној тужиљи на име трошкова кривичног поступка плати износ од 138.350,00 динара. Приватна тужиља је ради остваривања имовинскправног захтева упућена на парницу.

У другом ставу изреке пресуде окривљени ББ на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ. Приватна тужиља је обавезана да окривљеном накнади трошкове кривичног поступка у висини која ће бити одређена накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 73/21 од 07.09.2021. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених и пуномоћника приватне

тужиље, а пресуда Основног суда у Великом Градишту К 17/2020 од 08.04.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Бојан Милосављевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, укине побијане пресуде и врати на поновно одлучивање, или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, а приватну тужиљу обавезе да накнади окривљеном трошкове кривичног поступка.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је првостепени суд изреком првостепене пресуде огласио кривим и осудио окривљеног да је „у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено, при чему је хтео извршење кривичног дела увредио приватну тужиљу ВВ на тај начин што се окривљеном ББ обратио речима: „Шта хоће та ВВ, метнем је на ку..ц, пи..а јој матерна“, које изговорене речи су се односиле на приватну тужиљу“, док је приватном тужбом стављено на терет окривљеном да је „умишљајно и у стању урачунљивости, без икаквог повода увредио оштећену на тај начин што се овде окривљеном ББ обратио речима:“Пи..а јој матерна, да је метнем на ону ствар, видеће та ВВ“, мислећи на оштећену“. Према наводима захтева чињенични опис дат у изреци правноснажне пресуде се у битном разликује од оног наведеног у приватној тужби, чиме су прекорачене границе чињеница и околности на којима се заснива оптужба.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По налажењу Врховног касационог суда, наведеном изменом у побијаној правноснажној пресуди чињеничног описа кривичног дела суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет

оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА, обзиром да се правноснажна пресуда односи на исто лице - окривљеног АА и на кривично дело за које је он оптужен - кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ. Наиме, приватном тужбом приватне тужиље ВВ је окривљеном АА, било стављено на терет да је умишљајно, у стању урачуљивости увредио оштећену, а првостепени суд је у пресуди наведеном изменом само јасније дефинисао законску формулацију умишљаја који је већ био наведен у приватној тужби, као што је прецизирао и речи које је окривљени критичном приликом изговорио, а које је приватна тужиља у свом исказу навела да је окривљени изговорио, при чему је учињена допуна без утицаја на садржај увредљивих речи, које је приватни тужилац у приватној тужби навео и на тај начин је заправо ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним током поступка, крећући се при томе у оквиру приватне тужбе, при чему наведена измена није извршена на штету окривљеног. Дакле, како је чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљеног АА којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред наведеног, не ради се о прекорачењу оптужбе у смислу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, која да би постојала треба да постоји прекорачење оптужбе у смислу повреде идентитета оптужбе односно чињеничног описа радње извршења дела у оквиру изреке оптужног акта и пресуде, на начин на који то наводи бранилац окривљеног у захтеву када истиче да је другостепени суд учинио наведену повреду када је у разлозима пресуде на страни другој навео да је окривљени „ове речи изговорио са намером омаловажавања“, јер приватном тужбом није окривљеном стављено на терет да је кривично дело извршио у намери омаловажавања.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да из чињеничног описа у изреци првостепене пресуде произилази да кривично дело за које је окривљени оглашен кривим има све елементе некадашњег кривичног дела клевете из члана 171. КЗ („Сл.Гласник РС“ бр.72/09) које више не постоји. Наиме према наводима захтева из изреке првостепене пресуде произилази да се окривљени није обраћао приватној тужиљи, већ је разговарао са ББ, помињући ВВ, па уколико се приватна тужиља у том разговору, коме није присуствовала нашала увређеном, створивши на овај начин погрешну лошу представу о себи, што указује да су се испунили битни елементи некадашњег кривичног дела клевете, па су нижестепени судови морали поступити сходно члану 423. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића били су предмет разматрања другостепеног већа Вишег суда у Пожаревцу које је поступало по жалби браниоца окривљеног АА изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Великом Градишту К

17/20 од 08.04.2021. године. Другостепено веће Вишег суда у Пожарецу је ове наводе оценило неоснованим и о томе на страни 2 у ставу 7 пресуде Вишег суда у Пожарецу Кж1 73/21 од 07.09.2021. године изнело јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бојана Милосављевића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић